

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή Θ' Λουκά – Λουκ. 12, 16-21. (23/11/2014)

Ο κατά Θεόν πλούτος

Σε εποχή βαθιάς οικονομικής κρίσης, αγαπητοί μου αδελφοί, σαν και αυτή στην οποία ζούμε, το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα αποδεικνύεται ιδιαίτερα διδακτικό για όλους μας, καθότι ο Κύριος διδάξε την παραβολή του άφρονος πλουσίου. Η αφορμή, όμως, για τη διδαχή αυτή υπήρξε η διχογνωμία δύο αδελφών πάνω σε κληρονομικά ζητήματα, διαφορά η οποία διασώζεται από τον Ευαγγελιστή Λουκά λίγους στίχους πριν την κατάθεση της παραβολής του άφρονος πλουσίου.

Ένας αδελφός πλησίασε το Χριστό και του είπε, «Κύριε σε παρακαλώ, πείσε τον αδελφό μου να μοιράσει σωστά την περιουσία μας γιατί με αδικεί». Και ο Κύριος του είπε, «ποιος νομίζεις ότι είμαι; Νομίζεις ότι ήρθα στον κόσμο αυτό για να κάνω το διαιτητή και το δικαστή ανάμεσά σας; Ένα πράγμα θα σας πω. Να αποφεύγετε την πλεονεξία, καθ' ότι η συσσώρευση πλούτου και υλικών αγαθών αποτελεί τροχοπέδη για την κατάκτηση της αιώνιας ζωής». Και για του λόγου το αληθές, για να επικυρώσει αυτήν την αλήθεια ο Χριστός, παρέθεσε την παραβολή του άφρονος πλουσίου, που ακούσαμε στο Ευαγγελικό ανάγνωσμα.

Κάποια χρονιά, τα κτήματα ενός πλουσίου γαιοκτήμονα, καρποφόρησαν πλουσιοπάροχα και πληθωρικά, περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Ο άνθρωπος, όμως, αυτός, αντί να χαιρέται γι' αυτήν την ευλογία, άρχισε να αγχώνεται, να στεναχωριέται, να χάνει τον ύπνο του και να αναρωτιέται, «πού θα χωρέσω όλα αυτά που απέκτησα, πού θα αποθηκεύσω όλους αυτούς τους καρπούς για να μην τους κλέψουν οι κλέπτες και να μην τους χάσω από τη μια μέρα στην άλλη;». Και σκέφτηκε, «θα γκρεμίσω τις αποθήκες μου, θα κτίσω μεγαλύτερες και θα χωρέσω όλους τους καρπούς και τα γεννήματά μου στις καινούργιες. Και μετά θα πω στην ψυχή μου, ψυχή, τώρα μπορείς να αναπαυτείς. Φάγε, πιε, ευφραίνου, έχεις πολλά αγαθά για όλη σου τη ζωή». Και τότε εμφανίζεται ο Θεός μπροστά του και του λέει. «Ανόητε, αυτήν την νύχτα θα φύγεις από τη ζωή, θα πεθάνεις. Αυτά, λοιπόν, που απέκτησες σε

ποιόν θα πάνε; Τι θα απογίνουν»; Και συνεχίζει ο Χριστός, «αυτά παθαίνει εκείνος ο οποίος θησαυρίζει για τον εαυτό του και δεν πλουτίζει για τον Θεό». Αυτή ήταν η Ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα και μας δίνει πολλές αφορμές για να πούμε πράγματα σωτήρια για την ψυχή μας. Από τις αφορμές αυτές θα σταθούμε σε τρία μόνο σημεία.

Το πρώτο είναι η διένεξη μεταξύ των αδερφών για κληρονομικά ζητήματα. Βλέπετε, δεν είναι μόνο σημερινή αυτή η κατάσταση. Κρατά από την εποχή του Χριστού. Άρα, είναι διαχρονικό κακό η διένεξη, μεταξύ αδερφών, για τα χρήματα, για τα κτήματα, για τα σπίτια, για τα οικόπεδα. Και είναι τόσο μεγάλος αυτός ο πειρασμός, ώστε να γίνεται αφορμή διάσπασης της οικογενειακής συνοχής, αφορμή να ορθώνονται τοίχοι ανάμεσα στους ανθρώπους και μάλιστα, στους αδερφούς, αφορμή να οξύνονται τα πάθη, να προκαλούνται άσβεστα μίσση, ακόμη δε, να οδηγούνται οι άνθρωποι σε εγκλήματα! Αδερφός να αφαιρεί τη ζωή αδερφού πάνω στο πάθος για το ποιος θα έχει τα περισσότερα από την κληρονομιά που άφησαν οι γονείς. Αυτό συνιστά κατάντημα για τον άνθρωπο. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη κατάρα για μία οικογένεια να χωρίζεται, να διασπάται, να χύνεται αίμα αδελφικό και να κυριαρχεί το μίσος μεταξύ των αδερφών για όλα αυτά τα οποία, όπως φάνηκε στην σημερινή Ευαγγελική διήγηση, αφήνουμε πίσω μας και δεν παίρνουμε τίποτα μαζί μας στην αιώνια ζωή. Είναι ντροπή, αλλά και βλασφημία κατά του ονόματος του Θεού, αδέρφια να στερούνται του μεγάλου δωρήματος της αδερφικής αγάπης, το οποίο είναι αγαθό ανεκτίμητης αξίας και να το ανταλλάσσουν με τα ξυλοκέρατα της ύλης και των εφήμερων οικονομικών συμφερόντων.

Το δεύτερο σημείο είναι η ανοησία του πλούσιου. Ο Χριστός χαρακτηρίζει τον άνθρωπο αυτόν με σκληρό τρόπο, τον ονομάζει «άφρονα». Άφρων είναι αυτός που δεν έχει φρόνηση, που δεν έχει σώας τας φρένας, ο ανόητος δηλ., αυτός που έχει τρελαθεί. Έτσι χαρακτηρίζει τον πλούσιο ο Χριστός. Γιατί, ο πλούσιος δεν έκανε τίποτα άλλο από το να σκέφτεται πώς θα περάσει καλά σ' αυτή τη ζωή, πώς θ' αποκτήσει περισσότερα αγαθά, πώς θα καρποφορήσει τους καρπούς της γης του, πώς θα αποκτήσει περισσότερα χρήματα. Τον χαρακτήρισε ανόητο, γιατί ο άνθρωπος αυτός δε σκέφτηκε πως θα έρθει η ώρα και η στιγμή που θα

φύγει απ' αυτή τη ζωή. Δεν είχε ποτέ δηλ. στην καρδιά του, στο νου του αυτό που ονομάζουμε «μνήμη θανάτου», ότι δεν είμαστε αθάνατοι, αλλά περαστικοί και κάποια στιγμή θα αφήσουμε αυτόν τον κόσμο για την αιωνιότητα κι όλα αυτά που αποκτήσαμε θα τα αφήσουμε πίσω και δε θα πάρουμε τίποτα μαζί μας. Τον χαρακτήρισε «ανόητο» γιατί, αντί να χαιρέται αυτά που ο Θεός πλουσιοπάροχα του χάρισε, αυτά τα αποκτήματα έγιναν για εκείνον αφορμή άγχους και στεναχώριας. Ήταν άφρων αυτός ο άνθρωπος και ανόητος για τον Θεό, γιατί δεν έκανε τίποτα για την άλλη ζωή η οποία είναι αιώνια και ατελεύτητη, αλλά έκανε τα πάντα γι' αυτήν την ζωή, η οποία είναι περιορισμένη και με συγκεκριμένη χρονική κατάληξη.

Υπάρχει και το τρίτο σημείο στο οποίο αξίζει να σταθούμε: «Αυτά παθαίνει», λέει ο Χριστός, «αυτός που πλουτίζει για τον εαυτό του και δεν πλουτίζει για το Θεό». Ποιος είναι ο κατά Θεόν πλούτος, για τον οποίο ομιλεί ο Κύριος; Ποιος είναι ο πλούσιος κατά Θεόν; Λέγει ο Άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας ότι «πλούσιος δεν είναι όποιος κατέχει, αλλά όποιος μεταδίδει. Και αυτή η μετάδοση, η προσφορά, αποκαλύπτει τον μακάριο άνθρωπο, όχι η κατοχή των υλικών αγαθών»¹. Ο πλούσιος κατά Θεόν, είναι αυτός ο οποίος αυτά που έχει δεν τα κρατάει για τον εαυτό του, αλλά τα μοιράζεται, τα προσφέρει με αγάπη στους ανθρώπους. Δεν αδιαφορεί για τα προβλήματα και την αδυναμία των συνανθρώπων του, αλλά στρέφει το βλέμμα της αγάπης του γύρω και βλέπει, ποιος έχει ανάγκη, ποιος δεν έχει τα στοιχειώδη σ' αυτή τη ζωή, ποιος είναι δυστυχημένος, ποιος είναι άρρωστος; Ποιος δεν μπορεί να ζήσει τα παιδιά του; ποιος είναι άνεργος, έχει χάσει τη δουλειά του και το έδαφος κάτω από τα πόδια του; Αυτός είναι ο πλούσιος άνθρωπος· εκείνος που, είτε από το υστέρημα, είτε από το περίσσειμά του, ξέρει να κάνει πλουσίους και όλους τους άλλους μαζί με τον εαυτό του και έτσι χαιρέται και αναπαύεται ο ίδιος και ευαρεστεί το Θεό με την έξοδο της αγάπης από τον εαυτό του, για να κερδίσουν με την αγάπη του όλοι οι άλλοι άνθρωποι. Πλούσιος κατά Θεόν είναι εκείνος ο οποίος εργάζεται με τον τρόπο αυτόν μέσα στην κοινωνία, εξασφαλίζοντας την ενότητα και την κοινωνική ισορροπία και δικαιοσύνη. Αλλά πλούσιος κατά Θεόν, κυρίως και πρωτίστως, είναι εκείνος ο οποίος μέσα στην ψυχή του εργάζεται τον

---

¹ «Παιδαγωγός», 3,6,35,5

κόσμο των αρετών. Αυτός ο οποίος ζει κατά Χριστόν. Αυτός ο οποίος κάνει πνευματική ζωή. Αυτός ο οποίος προσέρχεται τακτικά στα ιερά Μυστήρια της Εκκλησίας μας. Αυτός που εκκλησιάζεται, εξομολογείται, κοινωνεί του Σώματος και του Αίματος του Χριστού. Αυτός είναι πλούσιος κατά Θεόν, γιατί ενώ μπορεί να μην έχει υλικά αγαθά, μπορεί οι τσέπες του να μην είναι γεμάτες από χρήματα, εντούτοις η καρδιά του είναι γεμάτη από την παρουσία του Θεού. Και όταν η καρδιά μας είναι γεμάτη από την παρουσία του Θεού, τότε είμαστε οι πιο πλούσιοι άνθρωποι στον κόσμο αυτόν.

Να, λοιπόν, αγαπητοί μου, ποιο είναι το μήνυμα της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής. Να γίνουμε πλούσιοι! Αλλά όχι με τον τρόπο που εμείς νομίζουμε. Να γίνουμε πλούσιοι πλουτίζοντας τους άλλους ανθρώπους, παρηγορώντας τους συνανθρώπους μας, σε μια εποχή εσχάτης ανάγκης, εσχάτης ένδειας, οξυμένων κοινωνικών προβλημάτων και κοινωνικών ανισοτήτων. Εδώ θα φανεί ποιος είναι πραγματικός Χριστιανός. Εδώ θα φανεί ποιος είναι πραγματικά αδελφός προς αδελφόν, ποιος είναι ο αληθινά πλούσιος. Εκείνος που έχει γεμίσει τη ζωή του από τη Χάρη του Θεού και γίνεται αφορμή χαράς και ευτυχίας και για τους άλλους ανθρώπους. Αμήν!

Αρχιμ. Ε.Ο.